

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 22 maja 2017 r. – Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-291/17)

(2017/C 239/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Rumunia

(Sprawa C-301/17)

(2017/C 239/51)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, na podstawie art. 258 TFUE, że nie dostosowując się, w odniesieniu do 68 składowisk odpadów, do obowiązku podjęcia wszelkich niezbędnych środków mających na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8, zezwolenia na kontynuację działania, Rumunia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 lit. b) w związku z art. 13 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów;

— obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji Europejskiej przeciwko Rumunii dotyczy niewykonania przez nią obowiązków ciążących na niej na mocy art. 14 lit. b) w związku z art. 13 dyrektywy 1999/31/WE w odniesieniu do 68 składowisk, które nie uzyskały zezwolenia na kontynuację działania na podstawie art. 8, a w konsekwencji należało je zamknąć zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13 dyrektywy.

Komisja podnosi, że art. 14 dyrektywy 1999/31/WE ustanawia system przejściowy stanowiący odstępstwo dla składowisk, które otrzymały zezwolenie lub które już działały w czasie transpozycji dyrektywy, aby nie później niż w dniu 16 lipca 2009 r. składowiska takie zostały dostosowane do nowych wymagań w zakresie środowiska przewidzianych w art. 8 rzezoney dyrektywy. Zgodnie z art. 14 lit. b), po przedstawieniu planu zagospodarowania właściwe władze podejmują ostateczną decyzję w sprawie dalszego działania składowiska odpadów na podstawie wymienionego planu zagospodarowania oraz niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki mające na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8, zezwolenia na kontynuację działania.

W rozumieniu art. 13 składowisko odpadów lub jego część może być uznane za całkowicie zamknięte po tym, jak właściwe władze przeprowadzą ostateczną kontrolę składowiska, ocenią wszystkie sprawozdania złożone przez podmiot zajmujący się składowiskiem oraz zgłoszą podmiotowi zajmującemu się składowiskiem zgodę na zamknięcie.

W odniesieniu do 68 składowisk odpadów wskazanych w skardze Komisja utrzymuje, że Rumunia nie przekazała jej informacji pozwalających na stwierdzenie, że oprócz zaprzestania działalności takich składowisk proces zamknięcia został faktycznie zakończony zgodnie z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 1999/31/WE. W związku z tym Komisja twierdzi, że aby uzasadnić niewykonanie zobowiązań wynikających z dyrektywy, Rumunia nie może powołać się na sytuacje czysto wewnętrzne, takie jak upadłość podmiotów gospodarczych, spory dotyczące prawa własności, przebieg postępowania administracyjnego czy odpowiedzialność władz lokalnych.

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 16 lipca 2009 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 marca 2017 r. w sprawie T-231/15, Haswani/Rada, wniesione w dniu 26 maja 2017 r. przez George'a Haswaniego

(Sprawa C-313/17 P)

(2017/C 239/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: George Haswani (przedstawiciel: G. Karouni, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 39–47 oraz pkt 1, 3, 4 i 5 sentencji wyroku Sądu z dnia 22 marca 2017 r. (sprawa T-231/15), w którym Sąd uznał za niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii⁽¹⁾, i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/840 z dnia 27 maja 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii⁽²⁾;
- w konsekwencji nakazanie wykreślenia nazwiska George'a Haswaniego z załączników do wspomnianych wyżej aktów;
- rozstrzygnięcie sprawy oraz stwierdzenie nieważności decyzji 2015/1836⁽³⁾ i rozporządzenia wykonawczego 2015/1828⁽⁴⁾;